

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA FESTIVALOVÝCH NOVIN

Tomáš Vovsík - Cizinka z Palerma

Když jsme seděli v oblíbeném kabaretu
 U našeho kulatého stolku z mahagonu
 Rudými rty jsi ležérně vysála cigaretu
 Zahodila papírek popsaného paragonu

Při noční procházce jsme našli sicilskou tavernu
 Kde jsem ti do vlasů uvázal zlatý diadém
 Vzpomínáš si na hotelový pokoj v Palermu
 Už dávno nejsi stydlivá dívka s mikádem

V alkoholové euforii na kýčovitě pláži
 Do písku sklouznul náramek ze slonoviny
 Žili jsme destruktivním chaosem v koláži
 Snobsky oscillovali mezi luxusními víny

Rutina zavraždila polibky v temné nice
 Ze zrádných očí vyprchal lesk abalonu
 V kapse mi zůstala jen pomačkaná pohlednice
 Po městě horentní suma dluhů ze salónů

Starobylý gramofon roztáčí ohranou desku
 Nevnímám unylé tóny béčkového menuetu
 Lahev absinthu je poslední vzdor proti stesku
 Kdy ses mi rozplynula v mlhavou siluetu

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-07 - vydává team redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Tomáš Čada, Petra Fajdlová, Martina Holubová, Renata Nepřasová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolínová, Monika Toužínová - **Fotoreportéři:** Lenka Jirků, Magda Kodetová - **Výtvarná spolupráce:** Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Webmaster a technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
 redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

JID 20-07

22. března

svátek má Leona

ročník 4

číslo 1

V dnešním čísle:

- ✓ festivalový program
- ✓ předfestivalové akce
- ✓ Divadlo Na Kopečku
- ✓ fejetony, zamyšlení
- ✓ literární příloha
- ✓ rozhovor

Je na čase začít sklízet

Divadlo je především zábava a dá se při něm užít hodně legrace. A co teprve na takovém festivalu, člověk tady na jevišti i v hledišti natrefí na zajímavé lidi.

Mnohdy je ale divadlo taky pěkná dřina. To si my (diváci) ani neuvědomujeme, odsedíme si hodinku, dvě na židličky, po představení se možná na chvíli zastavíme v kavárně a pak šup spokojeně domů. A herci? Ne pokaždé se jim chce na zkoušku, někdy jsou unavení, jako všichni mají i jiné povinnosti, ale jdou a nelitují. Divadlo je pro ně koníček, láska, pro kterou stojí za to něco obětovat. Záležitost, která spojuje pohyb, hlas i hudbu, a možná proto nás všechny tolik přitahuje.

Obdivuji všechny vedoucí souborů, jejich práci, která je podobná zahradníkovi, který rok co rok ve své divadelní komůrce štrachá a láme si hlavu, jaký že scénář by se mu hodil do jeho zahrádky. Tak jako z malého semínka zahradníkovi vyrostou nějaký ten keřík, i od režiséra se očekává, že s hrou udělá něco velkého. Nejdřív musí semínko zasadit a pak o něj pečovat, zalívat jej (pořádat zkoušky, radit hercům, přemýšlet nad kostýmy a hudbou), což je osvěžující, ale někdy i hnojit (vyžadovat disciplínu a podle potřeby na herce třeba i pořádně zařvat), a to se někomu může zdát nepřijemné, ale často je to prospěšné.

Režisér si může oddychnout teprve ve chvíli, kdy semínka vyrostou a vydají plody. Ten čas přichází. Chci popřát všem hercům a herečkám, ať ovoce, které nám letos nabídnou, je co možná nejsladší...

Jan Kodet

Program divadelního festivalu JID 20-07

22. 3.

10:00 DS „Neřeknu“ a „Neomluvené divadlo“ - Praha - A. Goldflam - Horor
 12:45 DS Spoušť Jihlava - Když pán pokouše svého psa - autorská hra
 13:30 DS Havranprkno - Praha - Echte Kunst

19:00 Studio Ypsilon - Drama v kostce – hostující divadlo

23. 3.

09:00 DS ADJC Telč - Akt - Z. Svěrák
 11:15 DS Momentek Jihlava - Fraškoidní detektivka - autorská hra
 13:30 DS Ambrozie Hradec Králové - S vyloučením veřejnosti - J. P. Sartre
 15:15 DS "DK" Pelhřimov - Čertův mlýn - J. Drda
 17:00 DS Pouchov - Dvakrát dva je někdy pět - J. Žáček
 19:00 DS Hobit Jihlava - Pokusy o její život - M. Crimp - na gymnáziu

Dílny

10:00 Gag - herecká dílna - Klub Klubko (Kosmákova 9) - vede Jakub Škrdla
 14:00 Zážitekový kurz - DNK - vede Matěj Kolář
 14:00 Cítím hudbu - taneční dílna, Klub Klubko, vede Veronika Bílková
 16:00 Etage - autorské čtení a koncert studentů gymnázia

24. 3.

09:00 DS Obludárium - Nové Město - Báječná svatba - L. Snicket
 10:00 DS Volná asociace - Přibyslav - Jakz parku - volně dle D. Drábka
 13:30 DS Chandraradar - Nové Město - Jarmark - volně dle J. Š. Kubína
 15:00 DS Domino - Pelhřimov - Sněhurka - autorská hra

18:00 Divadlo Vosto5 - Košičan 3 - hostující divadlo - pro účastníky festivalu a veřejnost

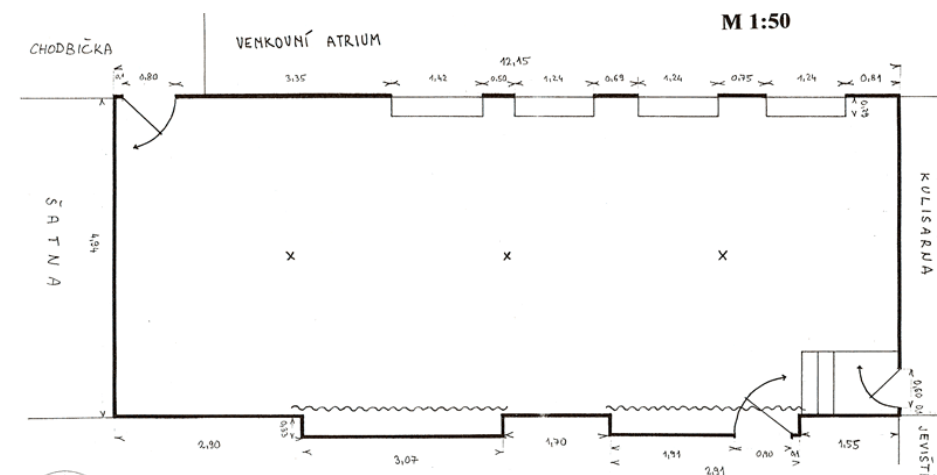
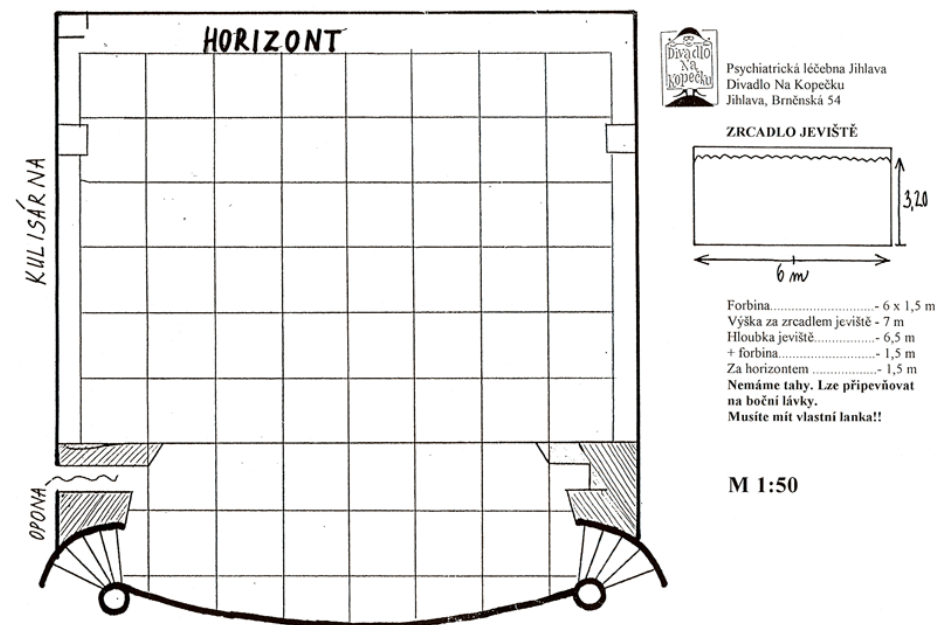
Dílny

09:00 Z hlavy do ruky, z ruky na papír - tvůrčí psaní - DNK - vede Martin Kolář, pokračuje odpoledne
 10:00 Hry s hudbou - hudební dílna - klub Klubko - vede Lukáš Holec
 10:00 Gag - herecká dílna - klub Klubko - vede Jakub Škrdla
 19:00 Dragon fire show – před DNK
 20:00 koncert v klubu Edgar - pro účastníky i veřejnost

25. 3.

09:00 DS Pod maskou – Kalevala – ZUŠ Ždár nad Sázavou
 10:30 nesoutěžní vystoupení DS PL Studánka - Kramářská píseň - M. Kolář
 11:00 DS Ampulka - Třebíč - Pokr bez esa - I. Kraus
 13:00 - 14:00 prezentace dílen
 14:00 vyhlášení výsledků

Veškeré časy jsou orientační a může dojít k jejich aktuálním změnám.
 Všechna představení i nadstavbové programy jsou určeny i veřejnosti.

Malá scéna - VIOLKA

PL Jihlava, Brněnská 54
 Divadlo Na Kopečku

12 stolů, desky 90cm
 60 židlí

vedle schodiště možnost 20cm vysokého pódia 3 x 2 m /s koberec/

hrubé rozměry.....4,65 x 12,15 m /bez oken, parapetů a výklenků/

- ~ závěsy
- x stropní svítidla
- okno s parapetem
- ▭ schodiště

Obludy už mají živého ženicha!

DS Obludárium z Nového Města minulý ročník postoupil na národní přehlídku Šrámkův Písek. Pátráme proto, jak se celku po roce daří. Klára Dvořáková, jedna z vedoucích souboru, zpětně zhodnotila minulý ročník naší soutěžní přehlídky: „Loňský JID nás bavil stejně jako ty předchozí. Chvála byla příjemná, ale divadlo je tady a teď, takže letos už nic neznamená. Neexistuje šablona, podle které bychom dělali další úspěšné představení.“

Toto divadelní seskupení již před loňským úspěchem s nelibostí reagovalo na otázky týkající se ambic na vítězství, letos tomu není jinak. S otazníkem také zůstane, jak se projeví výrazná změna ve složení souboru. Ten funguje při základní umělecké škole. A přibližně polovina členů loni absolvovala, jejich místa převzaly nové tváře z přípravy.

Obludárium letos do Jihlavy přiváží vlastní dramaturgii podle románu Leonyho Snicketa Řada nešťastných příhod. Na otázku, proč právě tato volba, vedoucí odpovídá: „Vybrali jsme si ji, protože nic tak smutného a tragického jsme ještě nikdy nedělali a nás baví pracovat pokaždé na něčem jiném a jinou metodou.“

Při porovnávání s loňským představením se nabízí zajímavá spojitost - téma svatby. „No, záměr to nebyl. Ale teď mě napadá, že si tohle téma vybraly dvě svobodné paní učitelky, tak možná je to nějaký podvědomý signál k někomu jinému...:o)“, takto vesele nám Klára Dvořáková vysvětlila situaci.

V loňském roce jsme na jevišti spatřili asi devět holek a jediného kluka - Michala. Ten přesto roli ženicha neztvářil. Tuto roli převzala originální „čtyřjedinná“ maska. Letos se pánská menšina rozrostla o dalšího zástupce. A role je obsazena! „Ano, letos máme ženicha, moc pěkného, bude se všem jistě líbit...“, pokusila se nás Klára D. nalákat na představení.

Na své inscenaci pracovali od listopadu. Loni si masky vyráběli sami, letos do tvorby zapojili širší okruh ZUŠ: „Masky nám dělala paní učitelka z výtvarky Věrka, hudbu napsal, nahrál, sestříhal pan učitel hudebky Lukáš a scénu nám stloukl pan školník. Je to tedy opravdu dílo všech.“, prozradila nám vedoucí Obludária, která odmítá pozici klasického režiséra.

Jinak celý soubor se těší na Vostopětku a diskuse s porotou. My se těšíme na ženicha, nebo ne?

Martina Holubová

Nepravdivá opravdovost aneb náznakem lze vše říct nejlíp

Je divadlo zaslouženým uvolněním, je prostořekou habadějou nebo je snad dočasným útekem od reality do světa emocí? Tot' otázka. Najednou se ocitnete v sále plném dychtivých očí, vyčkávajících tichých postav, a ten sál je plný. Říkáte si, čím to je. Vstupenka vás stála nekřesťanské peníze, ten komik mluví na tom pódiu už minimálně postě a ten sál je stále plný. Jak to? Co je lidem do divadla? Proč ztrácet čas sledováním deseti lidí, které neznáte, jak se bez ladu a skladu pohybují po jevišti? Protože do toho dávají duši. Říkáte si, že nemáte čas zaobírat se nesmyslnými žvásty nikterak přímo souvisejícími s vaším životem, že máte spoustu důležitější práce. Kde jinde se ale poučit o životě nebo situacích, které třeba neznáte, ale mohou nastat, když ne v divadle? Kde jinde vám v tolika souvislostech, tolika náznacích bezbolestně vyloží, jak to na světě chodí? Sedíc na hře o zdánlivě nepodstatném a jednoduchém tématu si najednou uvědomíte, kolik nového jste se dozvěděli. Kolik opravdovosti jste si přečetli ve tvářích herců, kteří se vám snaží svoji pravdu předložit zlehčeným přístupem, s nadsázkou, vesele, hravě, vážně, systematicky.

Systematicky je vám na pomyslný stůl předkládána ohromná porce zážitků, příběhů, z nichž každý je smyšlený a každý je skutečný. Zajděte do zákulisí a objevíte lidi, kteří si umí užívat života. Proč se rozhodli věnovat se předvádění něčeho, co vlastně neexistuje? Protože ty příběhy v srdci herce existují, něco nám říkají, zprostředkovávají nám skutečnost nenucenou formou. A je prostě něco naprosto dokonalého vcítit se do představení, myslet jen dějem na jevišti, zapomenout na venkovní starosti, zavřít za nimi ty velké dveře vedoucí do sálu, ať už jako divák nebo jako herec... A pak si na konci uvědomit, kolik společného máme s tím příběhem, jaký vztah máme k Tracyho Tygrovi, jak soucítíme s Julií, jak stejná by byla naše obava, kdyby zemi ovládli roboti R.U.R, jak snadné je rozplakat se při loučení Medvídky Pú a Kryštůfky Robina...

Lidé vědí, co je tisíckrát opravdovější než televizní kanály a neustálé shánění informací o opravdové skutečnosti. Ještě stále se divíte, proč je ten sál plný?

Renča Neprašová

Za pět dvanáct na aj-sík-jů s Jakubem Vyvázilem

Jakub Vyvázil maturoval v roce 2005 na jihlavském gymnáziu. Za dob studia patřil mezi aktivní členy školního divadelního spolku Spoušť Ivany Fexové. Jako herec zazářil hlavní postavou Lorda Emswortha v autorské hře Vlín zločinnosti na zámku Blandings, jejíž byl také spoluautorem (hra na motivy P. G. Wodehouse). Z jeho dalších rolí stojí za zmínku například Osud ve hře Edgar... Jakub studuje druhým semestrem VŠE a čtvrtým práva na UK, stále je svobodný, ale léta zadaný.

11:54:59: vyvazil jakub signed on (Online)

11:55:00: Máš chvilku?

11:55:13: Jo.

11:55:27: Mohl bych ti položit pár otázek?

11:55:43: Sem s tím.

11:55:57: Líbí se ti nápad pořádat festival JID?

11:56:22: Líbí, každoročně je tam spousta hezkých her, které stojí za shlédnutí. Samozřejmě i spousta špatně zinscenovaných her. Ale i přesto tam panuje jedinečná atmosféra a stojí za to tam zajít. Hodně se mi líbí doprovodné akce, které se teď začaly objevovat.

11:56:41: Je něco, co bys na festivalu změnil?

11:56:46: Festivalové noviny byly doposud spíš třídním časopisem než otiskem atmosféry festivalu. Občas počásí. Naopak naprosto perfektní (a to bych neměnil) je to, kam je festival situován! Skvělá atmosféra.

11:56:52: Čím tě festival obohatil?

11:57:12: Vlastně jsme díky němu jeli hrát naši hru do několika jiných měst, kam nás pozvaly místní soubory, které se každoročně účastní jihlavského festivalu. Ale neřekl bych, že nás to nějak extra obohatilo, spíš jsme přišli o obal na foťák, překvapivě nám ale ten foťák zůstal.

11:57:15: Dovedeš si život bez JID představit?

11:57:39: Já mám velkou představivost, takže ano. Pořád bych ještě mohl jet do Cannes, to je tak na podobné úrovni, i když je tam drobný rozdíl v zaměření festivalu.

11:57:56: Co bylo náplní tvé práce? Lépe řečeno, co mělo být?

11:58:13: Tak primárně jsem se měl udržet v takovém stavu, abych byl schopen podat svou roli publiku tak, jak to autor (případně režisér) zamýšlel. Na festivale bylo vždy dost práce, takže kromě hysterického pobíhání a shánění správných herců na správná místa jsem se například staral o soubory, o krabici s hlasovacími lístky a nebo pomáhal stavět a bourat scénu.

11:59:07: Kdybys dostal znovu nabídku pomáhat na festivalu, vzal bys to? A proč?

11:59:21: Vzal, byla to vždycky sranda. Pokud bych to tedy nějak dokázal skloubit se svým harmonogramem, ale věřím, že jo. Trochu se pochlubím, mám teď nového time-managera.

11:59:49: Díky za pokec, zatím se měj.

11:59:57: NZ, ty taky.

11:59:59: vyvazil jakub signed off (was Online)

Jakub Kodet

„Velevážená, velevážený, dáte si kávu, čaj, mléko nebo limonádu?“ Posezení zde je příjemné, plaménky olizují knoty svíček a všude vládne nekuřácká atmosféra, ano, slyšeli jste správně, zde kouření povoleno jen v terénu, nikoliv uvnitř budovy, pro někoho slast, pro jiného past. Ale pozor, již zvoní!

Všichni se rázem zdvihají a snaží se protlačit skrze dveře, pán korpulentních rozměrů si roztrhl sako a jeho paní mu prošlápala cylindr, dáma s psíkem bije ustavičně mladou osůbku kabelkou po hlavě, snad proto, že je krásnější jí, všem dámám sjely paruky na stranu, na strany,... Dost už!

V poklidu se zvedáte a procházíte krátkou chodbičkou k šatnám, napravo toalety, nalevo ředitelna, chodbička, ač kratičká, snad proto, byla v předchozím popisu opomenuta, šatny nalevo a již jsme v předsálí. Pokud se lépe podíváte před sebe, uvidíte malá dvířka blízko okna, nachází se zde brloh pánů zvukaře a osvětlovače. Stoupá se tam po točitých schodech a rozhled máte na celý sál. Ale dost již procházení, hurá na představení. Usadit se můžete na jedno z dvou set míst. Vyberte si, prosím. Přeji vám příjemnou zábavu!

Ale přece jen bych zapomněl! Jsem to ale hlava. Vždyť je tu ještě Violka a pak tajemství skrytá za oponou.

Violka, jméno uplakané víly,

té, co slzy úsměv smyly.

Bud'me k ní snad proto milí.

Pamatujete ještě, vstoupili jsme skrz létací dveře, ale proč chodit po šatně do kavárny, na nic nemáme chuť. Ale což si dát malý rozbor divadla, které se odehrálo před chvílí a které se nám nepodařilo stihnouti? „Tudy prosím!“ „A kudy že?“ „No, přece rovnou za nosem!“ Nalevo od šaten je zrcadlo, u zrcadla dveře a těmi vstoupíme. Povšimněte si v chodbičce množství podpisů, samí lepší lidi, řekl bych, a ještě jedny vrátka a už jsme tu. Stoly kulaté, židle dřevěné. Místnost asi pro padesát lidí. Zde probíhají, jak jsem již naznačil, festivalové rozbor, povětšinou, ale odehrávají se tu i koncerty, autorská čtení a jiné kulišárny. Na druhé straně místnosti napravo je vstup do sálu. Naproti vám je vstup do tajemných koutů divadla. Ale o těch až příště, teď vypněte nás, prosím, ať nebolí vás hlava.

Tomáš Čada

A kde to vlastně jsme?

Vím, že se jedná o obyčejný park a stejným způsobem pojatou budovu. I když ta je možná ještě obyčejnější. Ale pro mě a věřím tomu, že nejsem sám, má kouzlo. Je cítit již v obyčejném parku, ale čím víc se blížíte k budově, tím více vás pohlcuje. A o čem je vlastně řeč? Hádejte.

Dne 22. března tohoto a nejiného roku byl zahájen již sedmý ročník divadelního festivalu JID. K tomuto festivalu neodmyslitelně patří několik věcí a osob. Za prvé Iva Fexová, ředitelka festivalu, pedagožka a paní, se kterou se fajn pije kafe, za druhé zábava, ta se sice dá udělat kdekoliv jinde, ale tahle zábava mě povětšinou baví o něco víc, snad je to tím, že působí dojmem smysluplnosti, přitom nikterak vynucené. No a pak je tu divadlo, ono divadlo se nazývá Na Kopečku a je svatostánkem „amatérismu“ na Jihlavsku a Vysočině vůbec, alespoň na pár dní v roce.

Budova Divadla Na Kopečku je nenápadná, ze silnice přehlédnutelná a neznalé nezajímající. Domeček malý, ostatně opět si dovolím osobní vsuvku, když jsem ji spatřil poprvé, nevěřil jsem, že se do ní divadlo vejde, rozmilý, roztomilý a pokud budeme hodně odvážní, či spíše „moderní“, můžeme říci, že i pro festival kultovní, neboť doposud nebylo jináč, než aby hrálo se zde.

Nechci se dopouštět banálních popisů, ale občas si je není možno odpustit, proto... Vystoupili jste po schodech od místa se závorou, je tam brána dřevěná, srdce otevírá, v zahradě zelený,..., která působí pošmourně i přes to, že osoba, ať už žena, či muž, se téměř vždy usmívá a vždy odpoví na pozdrav. Prošli jste lesíkem, dá-li se několik stromů rozmístěných podél cesty dlouhé asi sto metrů tak nazvat, a co vaše oči nevidí? Je pravdou, že to samé viděly již dříve, ale teprve teď je možné si prohlédnout celek. Malý nažloutlý domeček, před ním park s kašnou. Záhonky s kyticemi. Trávníček sestříhaný nakratičko... Vstupme však hlavním vchodem do útrob, kašnu nechme kašnou, v zimě v ní stejně není voda, leda že byste ji zkusili přeskočit, a vydejme se do tajů kopečkového interiéru.

První, kam vás dveře vpustí, je chodbička, po pravé straně je možno kasu zahlédnout a nepletu-li se tak stále ještě užitečný popelník, dva tři kroky a lítací dveře vás vyplivnou do sálu se šatnou na straně pravé, kde se rovněž nachází vstup do sálku dalšího. Ale ten je nepřehlédnutelný. Na straně levé místní kavárnička, ale ještě před ní kabinet paní ředitelky a toalety pánské, či dámská, jak libo jest. Nejprve si odložte v šatně a vydejme se na něco posilujícího do kavárny.

Ohlédnutí za krajinou duše

Mírně poetický večer Kroky krajinou duše patřil ke čtyřem komponovaným večerům ohlašujícím blížící se příchod divadelního festivalu. Ten lednový byl kultivovaný, servírovaný na jemném podnose, a pro naplněnou kavárnu Etage měl svou hodnotu. Odnést si z něj mohl každý, kdo měl chuť po humoru ostřejšího kalibru, ale i milovník niterné poezie a poklidné muziky zapadající do útulného interiéru kavárny.

Podvečerní setkání otevřel divadelní spolek Spoušť, který posluchače zpěvem písničky Ryba připravil na premiéru nové divadelní hry, kterou se diváci na festivalu potěší. Jejich Ryba byla roztančená, veselá, hravá a o její hudební kostru se postaral na piano Přemek Hrubý. Hudebně-poetická čísla dua S+B (studentů Martina Sovy a Adama Brychty) vyvolávala mezi fanynkami šílensství. Jejich česko-francouzská balada oslovila i mě, řečí vinařů nepoznamenaného. A co teprve hit Popař, ve kterém oba umělci dávali ženám i mužům rady k nezaplacení! Některé části jejich programu byly frivolní a odvážné stejně jako znatelná touha po dialogu s publikem. Chlapcům nechyběl pohyb, zkrátka popík jak má být, o lásce, nenávisti a hledání smyslu života. Alkoholické zpěvy by mohl evokovat refrén: „Jsem kořala a ožrala, a tak se hodím do gala.“ Ve skutečnosti je takový ale jen na povrchu. Uvnitř dýchá romantika písně, zpívaná s něhou prince z Pyšné princezny, podobná přednesu trubadúrů pod okny půvabných dam. Silně expresivní mi přišla báseň Blití s názornými ukázkami. Nic proti kochání se v extrému, máme silné žaludky, umění jako umění, ale...

Hostem večera byl havlíčkobrodský kytarista Jakub Kříž. Písničkář zhudebnil verše Jana Zábrany a přinesl do kavárny chvilky pro zamyšlení. Sám Jakub označil za zlom vystoupení okamžik, kdy mu přišla na pódium pomoci kamarádka a spolužačka Ivča. Souhlasím. Přišla dáma, přibily housle i vlastní texty, které daly skladbám nový rozměr. I mne cosi řekly spící Hradčany a cesta noční tramvají...

Tak trochu pozapomenutý by se mohl zdát Tomáš Vovsí, ale kdepak, Tomášovy verše stály za poslech! Jeho Cizinka z Palerma je kráska niterná, poutavá a Tomáš se nemá vůbec za co stydět. Klára Šimková předvedla na kytaru osvědčený repertoár a jako překvapení přidala nejnovější písničku Kdo jsi.

Díky všem za hezký večer, a i když nejsem ožrala, i když nejsem kořala, tak se hodím do gala, na festival, la la la...

Buben - šance pro každého

Čtrnáctého února (na svatého Valentýna - chcete-li (doufám, že ne)) se v kavárně Etage, která bude hostitelem i dalších akcí v průběhu čtyřdenní divadelní přehlídky, uskutečnila poslední doprovodná akce předznamenávající příchod festivalu - Bubenická dílna, pod vedením Matěje Koláře, lektora zážitkového kursu a houslisty skupiny Draga Banda.

Nutno doplnit, že tento článek píšu s rudými dlaněmi, bolavým palcem, lehkou bolestí hlavy a naprostou ztrátou iluzí o svém, byť minimálním, hudebním umu. Vraťme se ale na začátek.

Předznamenáním dílny byla lehká bubenická ochutnávka v průběhu velké přestávky na chodbě jihlavského gymplu. Ve světle toho, že už se během loňského ročníku festivalu jedna bubenická dílna konala a byl jsem jí velice zaujat, jal jsem se v podvečer míje za ruku se držící zamilované páry, které si v tento

krásný svátek, který je pro ně signálem vyznávat si lásku horlivěji než činí v jiné dny, do kavárny Etage. Velice, až překvapivě, pozvolným tempem se plnící kafetérie mne lehce vydělala. Do začátku „programu“ však zbývala ještě více než půlhodinka, a tak jsem se uklidnil a pocucával pití. Nezklamal jsem se. Chvilí po páté už je kavárna naplněna do běžné míry, pořádají-li se zde „gymplácké akce“. Proběhne pár úvodních slov a po zaznění věty: „Tak pojďte hrát,“ se neohroženě a bez uzardění vrhám od stolu na pódium a chápu se bubínku. Po několika vstupních vysvětleních o tří čtvrtových, devíti osminových a já nevím jakých ještě rytmech, poznávám, že hodiny hudební výchovy mi byly k ničemu, protože naprosto netuším, o čem běží řeč. „Nevadí,“ říkám si, „budu do

toho třískat, třeba nikdo nic nepoznává.“ Začínám se do rytmu občas i dostávat a přispívám do, pro mě složitých rytmů, jednoduchá bum bum. Co nezvládám rukama, snažím se dohnat výrazem ve tváři, v níž se snažím vykouzlit grimasu, značící naprostou přesnost ve věcech etnohudby a hry na bongo.

Doufám, že mou muzikální neotrkanost poznal jen málokdo. Každopádně jsem si to užil a myslím, že ostatní, co hráli na nějaký z mnoha donesených bubňů či jiných rytmických nástrojů, taky, a i když jsem to svým spoluhráčům, bez skrupulí, prznil, při cestě domů jsem si řekl: „Aspoň jsem to zkusil.“

Martin Sita

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ

